

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.594 van 18 december 2014
in de zaak A. 207.395/VII-38.708.**

In zake : Constant AERDEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joachim Douwen
kantoor houdend te 2260 Westerlo
Baksveld 3/E
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 december 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 23 oktober 2012 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 16 september 2011, houdende de weigering van de aanvraag van Constant Aerden tot hernieuwing van een wapenvergunning, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 september 2014.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joachim Douwen, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker dient op 22 juni 2007 een aanvraag in tot hernieuwing van zijn vergunning tot het voorhanden hebben van een pistool, merk Beretta, model & type 92F, kaliber 9mmPara, serienummer D32156Z.

Hij geeft meerdere wettige redenen op ter staving van het voorhanden hebben van voormeld vuurwapen : in hoofddorde "persoonlijke verdediging" en subsidiair "jacht en faunabeheersactiviteiten" en "sportief en recreatief schieten".

3.2. De lokale politie van de politiezone Grens adviseert op 11 februari 2010 "gunstig mits positief advies gerechtelijke overheid". Op 14 juni 2011 wordt dit advies herhaald.

3.3. De procureur des Konings te Antwerpen verleent op 5 juli 2011 een ongunstig advies.

3.4. Op 16 september 2011 weigert de gouverneur van de provincie Antwerpen de hernieuwing van de vergunning.

3.5. Verzoeker stelt tegen die beslissing beroep in bij de federale wapendienst.

3.6. Op 16 november 2011 laat de procureur des Konings te Antwerpen weten het eerdere advies van 5 juli 2011 te handhaven.

3.7. Op 10 mei en 2 oktober 2012 vindt ter zake een hoorzitting plaats.

3.8. Op 23 oktober 2012 verwerpt de minister van Justitie het beroep van verzoeker.

Dit is het thans bestreden besluit, dat onder meer steunt op de volgende overwegingen :

"De omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving vermeldt in punt 9.1.9. omtrent de wettige reden dat de aanvrager op straffe van onontvankelijkheid van de aanvraag een wettige reden moet opgeven voor het verwerven en het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig vuurwapen. Indien een wettige reden wordt opgegeven, is de aanvraag ontvankelijk. Als echter het type wapen niet overeenstemt met de reden waarvoor het gevraagd wordt (het moet m.a.w. nuttig zijn in dit kader), is de aanvraag ongegrond. Als een aanvraag wordt ingediend met meerdere redenen, kunnen deze - indien aanvaard - allen worden vermeld op de

vergunning.

De wapenwet somt op exhaustieve wijze zes wettige redenen op.

In verschillende adviezen in uw dossier die hiervoor werden geciteerd, blijkt dat u zich, voor het bezit van het pistool waarvan u de hernieuwing van uw vergunning vraagt, vooreerst beriep op zowel de persoonlijke verdediging (artikel 11, §3, 9°, d) Wapenwet), als de jacht en faunabeheersactiviteiten (artikel 11, §3, 9°, a) Wapenwet) en het sportief en recreatief schieten (artikel 11, §3, 9°, b) Wapenwet). Zo ook tijdens uw mondelinge hoorrecht op 2 oktober 2012 stelde uw raadsman aanvankelijk dat een combinatie van deze drie wettige redenen mogelijk is en dat u zich daarom vooreerst beroept op de wettige reden persoonlijke verdediging, alsook bijkomend op het recreatief schieten en de jacht.

Uit uw dossier kan evenwel afgeleid worden dat u voormeld vuurwapen voornamelijk in uw bezit wenst te houden m.h.o. op persoonlijke verdediging. Volgens de verschillende brieven van de arrondissementscommissaris van Antwerpen aan de procureur des Konings d.d. 27 juli 2010, 15 maart 2011, 22 april 2011 en 17 juli 2011 betreft dit immers de wettige reden die u expliciet wil vermeld zien op de vergunning. Ook de procureur des Konings stelt in zijn advies dat u uw aanvraag niet wenst te beperken tot sportief en recreatief schieten, doch dat u uw aanvraag voor persoonlijke verdediging wenst te handhaven.

Tijdens uw schrijven van 2 augustus 2010 aan de arrondissementscommissaris stelt u dat u wat betreft de wettige reden 'persoonlijke verdediging' een zeer degelijke, onderbouwde en sluitende motivatie hebt gebracht die ter beoordeling ligt bij de korpschef. Tevens meldt u in dit schrijven dat u tevens recreatief sportschutter en ook jager bent.

Tijdens uw mondeling hoorrecht op 2 oktober 2012 blijkt dat persoonlijke verdediging voor u de voornaamste reden voor het bezit van het pistool is.

In uw verzoekschrift tot hoger beroep tenslotte verwijst u naar uw 'aanvraag tot het voorhanden hebben van een vuurwapen ter persoonlijke verdediging'.

Op basis van al deze gegevens samen moet besloten worden dat u voormeld pistool in werkelijkheid wenst voorhanden te houden met 'de persoonlijke verdediging' als wettige reden voor het bezit ervan.

Er moet echter vastgesteld worden dat u niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden die gesteld worden aan deze wettige reden.

Zowel de lokale politie, de procureur des Konings als de provinciegouverneur hebben immers uitvoerig onderzocht of u hiervoor in aanmerking komt.

Alle drie dienden ze vast te stellen dat niet blijkt dat u een objectief en groot risico loopt, noch dat het voorhanden hebben van een vuurwapen dit groot risico in grote mate beperkt.

Zoals gesteld, vereist de ingeroepen wettige reden dat moet worden aangetoond dat de aanvrager voor zijn persoonlijke veiligheid reeds alle andere haalbare maatregelen heeft genomen en het wapen uitsluitend voor deze reden mag worden gebruikt (artikel 2, 4° van het KB van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de wapenwet).

Men moet dus met alle middelen bewijzen dat:

- men een ernstig en objectief risico loopt;

- het bezit van een vuurwapen dit belangrijk risico doet afnemen en de betrokkene kan beschermen;
- men reeds alle andere realistische maatregelen heeft genomen voor zijn persoonlijke veiligheid.

Een subjectief onveiligheidsgevoel is evenwel geen objectief risico. Vuurwapenbezit zou in uw situatie volgens de procureur des Konings zelfs eerder het risico op geweldescalatie en het fysieke risico voor u en uw familieleden verhogen indien de reeds genomen veiligheidsmaatregelen zouden falen. Bij een confrontatie met inbrekers zou vuurwapenbezit eerder het ontstaan van een vuurgevecht in de hand werken. Het is daarom beter om alle realistische middelen te benutten om dergelijke confrontatie te voorkomen en uit de weg te gaan.

Uit uw schriftelijk en mondeling uiteengezette middelen blijkt dat u in het verleden reeds geconfronteerd werd met verschillende inbraak- en overvalpogingen als kind toen u nog thuis woonde, aangezien uw vader juwelier-goudsmid en horlogemaker was. Ook later heeft u zich geconfronteerd gezien met een overval op het postkantoor te Kalmthout, die u heeft kunnen vrijdelen. Het pistool werd u dan ook destijds vergund naar aanleiding van deze gebeurtenis. Tenslotte zag u zich gedurende vele jaren tot op heden geconfronteerd met vandalisme, dierenmishandeling en verdachte bewegingen rond uw woning.

Het bezit van vuurwapens voor persoonlijke verdediging is allerm minst bedoeld om een overval te kunnen vrijdelen, noch om een inbraak te voorkomen of om criminelen van uw eigendom weg te houden. Het is zowel in het belang van uw eigen veiligheid als van deze van uw gezinsleden om een confrontatie met mogelijke inbrekers, vandalen of mensen met slechte bedoelingen uit de weg te gaan.

U stelt dat u meerdere keren heeft vastgesteld dat er beschadigingen werden toegebracht aan uw paarden en eigendom. Dit zijn evenwel geen redenen om aan te nemen dat uw persoon of deze van uw gezinsleden in gevaar zijn.

U bezorgde mijn dienst voorts criminaliteitscijfers, doch hieruit blijkt dat het aantal inbraken sinds 2011 eerder in dalende lijn is. Overigens kan uit de voorgelegde cijfers niet afgeleid worden dat tandartsen of andere vrije beroepen het doelwit zijn van overvallen. Het artikel van Unizo, dat eveneens in uw stukkenbundel werd toegevoegd, stelt inderdaad dat vrije beroepen steeds vaker het slachtoffer zijn van overvallen. De korpschef van de politiezone Grens, de heer Verbeeck, stelde evenwel in zijn eerder geciteerde email van 20 mei 2010 van geen enkele overval op een tandartspraktijk in zijn zone, noch in buurzones, weet te hebben. Voormeld artikel verwijst bovendien naar de zogenaamde BuurtInformatieNetwerken (BIN's), naar elektronisch betalen, naar politietoezichten edm. als mogelijke oplossingen.

Tijdens uw mondelinge hoorrecht op 2 oktober 2012 stelt u vooral schrik te hebben van een nachtelijke inbraak waarbij er doorgestoten wordt naar het privé-gedeelte van uw woning. Volgens u wordt uw praktijk in uw woning duidelijk afgescheiden van het privé-gedeelte door een deur die op slot is. Evenwel bevinden er zich naar uw zeggen 6 of 7 achterdeuren waarlangs mogelijke inbrekers zich een weg kunnen banen naar uw privéwoning en waardoor het quasi onmogelijk is om voor een sluitende beveiliging te zorgen.

Alhoewel u inderdaad reeds verschillende maatregelen nam, kan u zich alsnog laten adviseren welke andere maatregelen van technopreventie er nog mogelijk zijn. U kan ook beroep doen op een privébewakingsfirma; u kan de lokale politie vragen om regelmatig te patrouilleren, edm.

Vuurwapenbezit heeft enkel nut indien al deze maatregelen falen, wat bij u niet het geval is aangezien er zich geen noemenswaardige incidenten hebben voorgedaan waarbij uw persoon of deze van uw gezinsleden in gevaar was en die werden aangegeven bij en vastgesteld door de lokale politie.

Uit de stukken van uw dossier blijkt niet dat uw eigen veiligheid en/of deze van uw gezinsleden in gevaar is. Het eventuele risico op een confrontatie met inbrekers/overvallers wordt verkleind door uw praktijk te scheiden van uw privéwoning. Vandalisme aan uw eigendom en mishandeling van uw paarden wijzen niet op een verhoogd risico voor uzelf of voor uw gezinsleden. Het betreffen alleszins geen feiten waarvoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een oplossing kan bieden.

Eigen bewapening is hoe dan ook een buitenproportionele maatregel die eerder risico's creëert dan dat ze de objectieve veiligheid verhoogt.

Op basis van het voorgaande besliste de gouverneur van de provincie Antwerpen dan ook terecht om de aanvraag van de hernieuwing van uw vergunning tot het voorhanden hebben van het pistool, merk Beretta, model&type 92F, kaliber 9mmPara, serienummer D32156Z, te weigeren.

Vermits u geen vergunning kan worden toegekend voor persoonlijke verdediging, kan u ook geen vergunning worden toegekend voor de andere ingeroepen redenen, aangezien u in dat geval de facto toch over dit wapen zou beschikken, waarbij gevreesd wordt dat u het alsnog zou hanteren ter persoonlijke verdediging".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 11, §§ 1 en 3, en 32 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) en van artikel 2 van het koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : koninklijk besluit van 29 december 2006).

Verzoeker stelt dat de minister van Justitie niet heeft nagegaan of aan de wettelijke voorwaarden is voldaan wat betreft de opgegeven wettige redenen voor het wapenbezit andere dan de persoonlijke verdediging, met name "sportief en recreatief schieten" en "jacht en faunabeheersactiviteiten".

Zulks blijkt volgens verzoeker uit de volgende passage van het bestreden besluit :

"Vermits u geen vergunning kan worden toegekend voor persoonlijke verdediging, kan u ook geen vergunning worden toegekend voor de andere ingeroepen redenen, aangezien u in dat geval de facto toch over het wapen zou beschikken, waarbij gevreesd wordt dat u het alsnog zou hanteren ter persoonlijke verdediging".

Doordat de wapenvergunning moet worden verleend indien de aanvrager aan alle voorwaarden voldoet en blijkens het advies van het openbaar ministerie van 5 juli 2011 in hoofde van verzoeker geen gevaar voor de openbare orde bestaat, meent hij dat de minister van Justitie te dezen heeft geweigerd om een gebonden bevoegdheid uit de oefenen.

5. De verwerende partij antwoordt dat het duidelijk is, zoals ook uit het dossier en het bestreden besluit blijkt, dat de voor het wapenbezit ingeroepen wettige redenen "jacht en faunabeheersactiviteiten" en "sportief en recreatief schieten" "slechts als een voorwendsel werden gebruikt om het wapen voorhanden te hebben ter persoonlijke verdediging". Voorts merkt zij op dat in het bestreden besluit twee van de drie ingeroepen wettige redenen uitdrukkelijk zijn onderzocht en dat daarbij is vastgesteld dat niet is voldaan aan de wettelijke voorwaarden ter zake. Wat betreft de tweede wettige reden, de jacht, wijst zij erop dat is vastgesteld dat het wapen niet kon worden vergund op grond van artikel 12 van de wapenwet. Wat betreft de derde wettige reden, het sportief en recreatief schieten, stelt zij dat is vastgesteld dat deze niet waarachtig was en derhalve niet bewezen.

6. Verzoeker dupliceert in zijn memorie van wederantwoord dat de wapenvergunning had moeten worden toegekend wegens het feit dat het voorwerp

van de aanvraag niet de verwerving van een wapen in de zin van artikel 11, § 3, 9°, van de wapenwet betrof, maar wel de hernieuwing van een bestaande vergunning.

In dit verband stelt hij :

"De ratio en de inhoud van art. 32 van de Wapenwet stellen dat de hernieuwing van de vergunning slechts de formaliteiten zoals voorzien in art. 11§3, 2° tot 9° inhoudt.

Derhalve moet enkel worden nagegaan of aan de voorwaarde van de wettige reden voldaan werd, wat in casu het geval is.

Voor vergunningen afgeleverd n.a.v. de hernieuwing van een vergunning onder de oude wapenwet moest geen wettige reden worden opgegeven, vermits er geen wapen verworven was.

Conclusie:

Derhalve is er steeds voldaan aan de formaliteit van art. 11§3 van de wapenwet voor wat betreft de wapens die werden verworven onder de oude wapenwet".

7. In zijn laatste memorie betoogt verzoeker dat het bij de hernieuwing van een bestaande wapenvergunning verworven onder de oude wapenwet, volstaat dat er een wettige reden wordt opgegeven en er geen gevaar voor de openbare orde is. Hij meent dat de overheid ter zake over geen enkele beoordelingsmarge beschikt. Voorts benadrukt hij dat de door hem opgegeven combinatie van wettige redenen voor het wapenbezit wel degelijk mogelijk is en herhaalt hij dat er in hoofde van de verwerende partij dienaangaande geen sprake is van enige discretionaire bevoegdheid.

Beoordeling

8. Artikel 11, § 3, 9°, van de wapenwet en artikel 2 van het koninklijk besluit van 29 december 2006 sluiten niet volledig uit dat een gecumuleerd gebruik van een wapen in welbepaalde uitzonderlijke gevallen mogelijk is. Toch handelt de verwerende partij niet onwettig door uit het niet-voldaan zijn aan de in hoofdzaak opgegeven reden voor het wapenbezit, met name de persoonlijke verdediging, af te leiden dat de in ondergeschikte orde opgegeven redenen, met name de "jacht en faunabeheersactiviteiten" en het

"sportief en recreatief schieten", onwaarachtig zijn omdat tijdens het onderzoek van de aanvraag is gebleken dat de persoonlijke verdediging de enige werkelijke reden is voor het aangevraagde wapenbezit. Artikel 2, 4°, van het koninklijk besluit van 29 december 2006 stelt met betrekking tot de wettige reden van de persoonlijke verdediging als voorwaarde dat de aanvrager moet aantonen het wapen uitsluitend voor deze reden te gebruiken. Uit deze bepaling vloeit voort dat wanneer wordt vastgesteld dat de aanvrager geen wapen voor persoonlijke verdediging voorhanden mag hebben, hem dat wapenbezit ook moet worden ontzegd voor een ander beweerd gebruik.

9. In zijn memorie van wederantwoord geeft verzoeker, met de toelichting bij een zogenaamd eerste middelonderdeel, een nieuwe grondslag aan het middel die reeds in het verzoekschrift tot nietigverklaring had kunnen worden aangevoerd. Die kritiek is laattijdig en daarom niet-ontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

10. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt dat de motivering van het bestreden besluit aangetast is door een aantal tegenstrijdigheden. Zo wijst hij erop dat het motief waarin wordt erkend dat het is toegelaten om een wapenvergunning te vragen op grond van meerdere wettige redenen, haaks staat op de conclusie dat de weigering van één wettige reden de afwezigheid van de andere ingeroepen redenen impliceert. Verzoeker legt er zich niet bij neer dat de andere door hem ingeroepen wettige

redenen niet werden onderzocht. Een andere tegenstrijdigheid zou erin bestaan dat in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat zelfs indien verzoeker alle preventiemaatregelen zou hebben genomen, dan nog de aanvraag zou zijn geweigerd omdat deze a priori buitenproportioneel is. Ook de verwijzing naar algemene criminaliteitscijfers om het risico in zijn hoofde als laag te beoordelen, rijmt volgens verzoeker niet met de weergave in het bestreden besluit van een aantal specifieke omstandigheden. Voorts acht verzoeker de motivering ook gebrekkig, nu in het bestreden besluit wordt voorbijgegaan aan bepaalde incidenten en ongeregelde zaken die zich in het verleden ter plaatse hebben voorgedaan en waarvan nochtans verklaringen zijn bijgebracht op de hoorzitting.

Ten slotte stelt verzoeker nog :

"In casu gaat de Overheid in haar motivering er al vanuit dat verzoeker de wet zal overtreden en op grond daarvan wordt de hernieuwing geweigerd.

Echter men toont ook niet aan dat verzoeker het wapen dan zal misbruiken.

Uiteraard is een dergelijke houding manifest foutief en dit zou impliceren dat geweigerd wordt om redenen die verband houden met de openbare orde (wat zich buiten de gebonden bevoegdheden van art. 11§3 bevindt)".

11. De verwerende partij verwijst naar haar repliek op het eerste middel en meent dat uit de in het bestreden besluit geciteerde elementen mag worden afgeleid dat de aanvraag op zorgvuldige wijze werd beoordeeld en de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd.

Beoordeling

12. De mogelijkheid een of meerdere redenen, vermeld in artikel 11, § 3, 9°, van de wapenwet, in te roepen als wettige reden voor het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig wapen, strijdt niet met de weigering om de gevraagde wapenvergunning te verlenen wanneer die beslissing steunt op de vrees voor een strijdig gecumuleerd gebruik van het wapen, zoals te dezen het geval is.

De bedenking in het bestreden besluit dat eigen bewapening "hoe dan ook een buitenproportionele maatregel (is) die eerder risico's creëert dan dat ze de objectieve veiligheid verhoogt", doet voorts geen afbreuk aan de bevindingen in hetzelfde besluit dat bijkomende preventieve maatregelen mogelijk zijn en de reeds genomen maatregelen bovendien niet lijken te falen. Ook wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk stilgestaan bij de overval op het postkantoor te Kalmthout, zodat niet wordt aangenomen dat de verwerende partij voorbij is gegaan aan bepaalde incidenten en ongeregelheden waarop verzoeker de aandacht heeft gevestigd in de stukken die hij heeft neergelegd tijdens de hoorzitting van 2 oktober 2012. De verwerende partij heeft, ten slotte, niet alleen de algemene criminaliteitscijfers voor de betrokken regio bij haar beoordeling betrokken, maar heeft tevens alle relevante elementen tegen elkaar afgewogen om uit te maken of verzoeker en zijn gezinsleden een ernstig en objectief veiligheidsrisico lopen.

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

13. In een derde middel wordt de schending ingeroepen van artikel 11, § 3, 9°, d), van de wapenwet in samenlezing met artikel 2, 4°, van het koninklijk besluit van 29 december 2006, van het redelijkheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij in zijn vergunningsaanvraag de wettige reden "persoonlijke verdediging" heeft gestaafd aan de hand van verscheidene concrete elementen, terwijl in het bestreden besluit wordt teruggegrepen naar algemene criminaliteitscijfers om het risico dat hij loopt als laag te beoordelen. Bovendien acht verzoeker de motivering gebrekkig, nu in het bestreden besluit wordt voorbijgegaan aan bepaalde incidenten en

ongeregeldheden die zich in het verleden ter plaatse hebben voorgedaan en waarvan nochtans verklaringen zijn bijgebracht op de hoorzitting.

In een tweede onderdeel zet verzoeker uiteen dat de verwerende partij te dezen een dermate onredelijk strikte interpretatie van het begrip "objectief en groot risico" hanteert dat het a priori is uitgesloten om een wapenvergunning te kunnen verkrijgen met als wettige reden "persoonlijke verdediging", zelfs wanneer aan alle wettelijke voorwaarden daartoe is voldaan. In het bestreden besluit wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat zelfs wanneer verzoeker alle mogelijke preventiemaatregelen zou hebben genomen, de wapenvergunning zal worden geweigerd omdat deze a priori buitenproportioneel is.

14. De verwerende partij antwoordt dat de motivering van het bestreden besluit "niet zo abstract (is) als de verzoeker (wil) doen laten uitschijnen, maar wel degelijk concreet en geaxeerd op de persoonlijke situatie van de verzoeker". Voorts benadrukt zij dat wel degelijk wapenvergunningen worden verleend met als wettige reden "persoonlijke verdediging".

Beoordeling

Eerste onderdeel

15. Zoals uit de beoordeling van het tweede middel is gebleken, is de verwerende partij bij het onderzoek van de opgegeven reden van "persoonlijke verdediging" niet voorbijgegaan aan de concrete gegevens van de zaak.

Tweede onderdeel

16. De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Het verlenen van een wapenvergunning is de uitzondering. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert is het echter niet zo dat het a priori uitgesloten is een wapenvergunning te verkrijgen

op grond van de wettige reden "persoonlijke verdediging" wanneer aan de gestelde voorwaarden is voldaan.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wapenwet blijkt dat de noodzaak een vuurwapen te bezitten voor persoonlijke verdediging streng moet worden beoordeeld (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/001, p. 26).

17. Uit de omschrijving van de wettige reden "persoonlijke verdediging" overeenkomstig artikel 2, 4°, van het koninklijk besluit van 29 december 2006, volgt dat verzoeker moet aantonen dat hij een objectief en groot risico loopt, dat het bezit van een vuurwapen dit risico in grote mate beperkt en hem kan beschermen en dat hij reeds alle andere haalbare maatregelen heeft genomen voor de persoonlijke veiligheid.

In het bestreden besluit wordt overwogen dat "vuurwapenbezit (...) enkel nut (heeft) indien al deze maatregelen falen, wat bij u niet het geval is aangezien er zich geen noemenswaardige incidenten hebben voorgedaan waarbij uw persoon of deze van uw gezinsleden in gevaar was en die werden aangegeven bij en vastgesteld door de lokale politie." Dit motief geeft op voldoende duidelijke en verstaanbare wijze aan waarom verzoeker niet voldoet aan het vereiste van een objectief en groot risico, zodat hem het wapenbezit met het oog op persoonlijke verdediging moet worden ontegensprekend.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

18. In een vierde middel roept verzoeker de schending in van "het beginsel van het gewettigd vertrouwen" en het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij stelt dat hem een legaal verworven eigendom/bezit van een vuurwapen wordt ontnomen door twintig jaar later, naar aanleiding van een aanvraag tot hernieuwing van de betrokken wapenvergunning, te worden geconfronteerd met nieuwe wettelijke bepalingen die het begrip "wettige verdediging" zeer restrictief invullen.

19. De verwerende partij antwoordt dat verzoeker zich niet kan beroepen op een oud of verouderd inzicht van de wetgever om daaruit af te leiden dat zijn gewettigd vertrouwen of de rechtszekerheid zou zijn geschonden door de totstandkoming van de nieuwe wapenwet en de gevolgen daarvan. Bovendien merkt zij op dat verzoeker niet in zijn eigendomsrecht wordt aangetast.

Beoordeling

20. Het vertrouwensbeginsel reikt niet zo ver dat verzoeker er wettig op mag vertrouwen dat de wetgeving ongewijzigd blijft en een bestaand wapenbezit in de toekomst onvoorwaardelijk wordt gegarandeerd. Het vertrouwensbeginsel is ondergeschikt aan het legaliteitsbeginsel.

De nieuwe wapenwetgeving heeft gekozen voor het beginsel volgens hetwelk alle wapens die niet verboden zijn of vrij verkrijgbaar zijn aan de vergunning tot het voorhanden hebben van een wapen zijn onderworpen en die vergunning tot het voorhanden hebben van een wapen in de tijd is beperkt.

In zijn arrest nr. 154/2007 van 19 december 2007 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat "(h)et voorhanden hebben van een wapen onder de vroegere wetgeving (...) niet tot gevolg (kan) hebben dat een verworven recht wordt toegekend om het op onvoorwaardelijke en onbeperkte wijze voorhanden te hebben, en (...) de wetgever dus niet (kan) beletten om, met het oog op de openbare veiligheid, een regeling in te voeren waarbij de vergunning tot het voorhanden hebben van een wapen in de tijd is beperkt en die, met naleving van het gelijkheidsbeginsel, van toepassing is op alle personen die wapens voorhanden

hebben" (overweging B.71.2). Met betrekking tot het beweerd ontnemen van een "legaal verworven eigendom" heeft het Grondwettelijk Hof in hetzelfde arrest geoordeeld dat "(h)et recht op het ongestoord genot van eigendom (...) de wetgever niet (belet) het gebruik van eigendom in overeenstemming met het algemeen belang te regelen" en dat "(d)e reglementering inzake het voorhanden hebben van vuurwapens (...) een gewettigd doel na(streeft) dat erin bestaat de veiligheid van de burgers te verzekeren" (overweging B.89.1).

Het vierde middel is ongegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

21. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij zet uiteen dat uit het feit dat de ingeroepen wettige reden "persoonlijke verdediging" niet wordt weerhouden als motief voor het wapenbezit, te dezen ten onrechte wordt geconcludeerd dat alle andere ingeroepen wettige redenen evenmin aanwezig kunnen zijn. Hij stelt dat de verwerende partij geen acht heeft geslagen op de stavingstukken waaruit blijkt dat ook andere wettelijke redenen voor het wapenbezit worden ingeroepen. Bovendien meent hij dat de verwerende partij er in haar motivering reeds van uitgaat dat hij de wet zal overtreden en zijn wapen zal misbruiken en dat zij op grond daarvan de hernieuwing weigert, hetgeen volgens hem verband houdt met de openbare orde en "zich buiten de gebonden bevoegdheden van art. 11, § 3 bevind(t)".

22. De verwerende partij verwijst naar haar antwoord op het eerste en tweede middel.

Beoordeling

23. Het vijfde middel voegt niets toe aan hetgeen reeds onder het eerste en het tweede middel werd aangevoerd. Voor het ongegrond bevinden van dit middel, volstaat het derhalve te verwijzen naar de beoordeling van voornoemde middelen.

Het vijfde middel is ongegrond.

V. Rechtsplegingsvergoeding

24. Op de terechtzitting heeft de verwerende partij afstand gedaan van haar op 25 juni 2014 ingediend verzoek om verzoeker te veroordelen tot de betaling van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding, namelijk 700 euro. Over dat verzoek dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien december tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys